

Buz Ruhum

– Emrah Saglam · 12 Temmuz 2013

Resimlerinde yüzünü başkalarına çevirdiğin beridir,
Gölgeni düşlediğim soğuklarda terledim ben.
Avuç içlerinin sırtıma çizdiği harita ile kestim bileklerimi.
Ellerimi açtırıp falıma bakan bütün Çingeneler;
Sen kalkerken nasibimden, basiretimi bağlayan ve yatağımdan uyanan kimsesizlikten sitemkâr...
Ne uzun zaman oldu damarlarımdan sen geçmeyeli?
Hem de seni solurken bu denli, seninle ölürken milyonlarca,
Ah yaşamak şuan seninle; ne güzel olurdu ey sevgili!
Dağılan ömrüm şahit olsun ki, senin yüzünden gözlerimin altındaki morluk.
Ve dağılan ömrüm şahit olsun ki; senin döküldüğün gün göğüslerimden ter niyetine;
Yasla başını omzuma, toplanacak evimin dağınıklığı.
Mutfaktan gelen yemek kokusu dolacak burun deliklerime.
İnsan, Allah tan başkasına tapmaz amma;
Yar'dan sonra, gece 00:00'da dualarıma sarmalarken seni,
Düştü dilime seni özleyen imansızlık!
Dinim bütün.
Dilim kesik.
Dimağımda gül kokan bir ot biter.
Kime ne söylesem
Yerin dibine talan gider.

Anlamım kehanetimin göz bebekleri arasında nefes alan bir fısıltı.
Mabedime dokunanların duyacakları ise inilti!
İkisinin arasındaki farkı görebilmek lazım geliyor.
Ki anlam yükleyebilsin söylediklerime.

Celali bir isyandır bu, kalemin kelamı oldukça nabekâr.
Aylardan Temmuz olmasının yok bir önemi.
Bütün mevsimlerim sağanak yağmurlu geçiyor oldukça.

Bir fincan ıhlamur getiriyor komşu kızı ve içim ısınıyor ısınmasına.

Isınır ısınmasın da; velhasıl kelam 'cüzamlı divitimin ucu.
Yazdıkça acır soğuktan.

Ben Fatih'ten geldim, Hürrem'in aşkından içtim.
Hepsinde payıdardım zannımca.

Ama şu gönlümdeki ökse, bir kez olsun dinmedi yıllarca.
|ES|iyorsun başka baharlara.
Es.
Ben sana...
Sen bir başkasına!

Ve iyi geceler bir başkasının koynunda uyuyacağın zamana.

'Artık İzmir Öldü'..
İzmir öldü Bende öldüm.

Saçlarımızın arasında dolaşan ve ellere karışan bu kimsesizlik 'Tanrı'nın Elleri'dir..
Yalnızlığım içinde kıvranan ruhumu hunharca harcayıp,
(tıpkı senin gibi)
Ölen şehirle birlikte cenazemi kaldırdılar sessizce.

Bıraktığın tabutun içinde; yokluğunu varlık belleyen bir adam,
Bir de, çiğ etten sonra duyduğum kokun vardı.

Belki de bu yüzden hala; henüz ölmedim.

Hatırladın mı?
Canın cehenneme demiştin?
'Canımı cehenneme' teslim eden şehri sırtlayıp omuzlarıma
' ne mutlu bana' dercesine nabzına gidiyorum gizlice.

Şimdilerde, yani aslında uzun zamandan beridir.
Sırf seni bulurum yeniden diye,
35,5 kelimenin bittiği yerdeyim.

Seni hiç anlamadım.

'
Anlayamamışsın' ve anlayamamışlar...

Biliyor musun?
Beni öldürdüğünde sona erecek sandığımız son; mutsuz son değil

Aslında sonumuz; mutlu sondu!

Unuttun mu?